

FERESTRE

*BUCUREȘTI, ANUL II, nr. 3
noiembrie 2011*

*REVISTĂ EDITATĂ DE SITE-UL WWW.ISANOS.RO
Realizator tehnic: DRAGOȘ RĂDUȚU*

MOTO:

Trebuie să tindem mereu spre realizarea ideii de bine, generozitate și frumusețe, nici o operă literară nu poate trăi fără ele. Puterea pe care Dumnezeu ne-a dat-o trebuie s-o întrebuițăm bine, încât în urma noastră arta să devină mai bogată și oamenii mai buni.

MAGDA ISANOS

„Călătorul care, în secolul XVII și-n secolul XVIII, venea vara, pe drumul Giurgiului spre București și se oprea în Dealul Văcăreștilor, avea totdeauna dinainte-i, în vale, o priveliște la care se uita cu drag și fără sațiu. – O verdeață nesfârșită se-ntindea înaintea ochilor săi de la poalele Văcăreștilor și până la capul Podului Mogoșoaiei: erau nenumăratele grădini și ogrăzi ale Bucureștilor...”
(Ion Ionescu-Gion, Istoria Bucureștilor)

Magda Isanos:

POMII CEI TINERI

*Pomii cei tineri, în dimineața de marți,
unii lângă alții au stat să se roage –
frunțile lor străluceau inspirate deasupra
pământului plin de zăpezi.*

*Și-n aerul în care nu erau zboruri,
pomii, ale căror umbre nu se născuseră,
cântau un imn pentru viață,
ca niște oameni goi și frumoși ei cântau:*

*„Soare de-aramă, zeu popular printre plante,
privește oastea noastră-ndrăzneată;
ici-colo aerul e rumen de tot printre ramuri,
că viitoarele fructe acolo vor sta...*

*Noi nu ne-nchinăm de fel și nu plângem,
ci pregătim un loc cât mai înalt pentru cuiburi
și pregătim o orgă de brazi pentru vânturi,
soare de-aramă, zeu totdeauna rotund...*

*Ni s-a povestit despre tine-n pământ,
când nu cunoșteam dimensiunile cerului;
ni s-a povestit despre tine-n leagănul cald.
Semintele-n somn visau că există colori,
roșu, albastru și gri, minunate colori.
Tu, peste frunțile noastre, soare, cobori.*

**Și noi vom da fructe, și noi vom fi hore de flori.
Gloria noastră toată-n vârș se presimte.**

**Și-un curcubeu pe deasupra tulpinelor strimte
cade vestind: nu moarte, desigur, nu moarte,
pomilor tineri în dimineața de marte.**

Eusebiu Camilar:

MI-A SPUS VÂNTUL

**M-a întâlnit flămând pe strade vântul,
Străjerul adormitelor palate.
El m-a-ntrebat: „Ce cauți în Cetate
Și n-ai rămas la câmp să-ți ari pământul?”...**

**Mi-a pus pe umeri brațul cald de frate;
A plâns văzându-mi vechi și rupt vestmântul;
Mi-a suspinat din flautul său cântul
Căzuților la porțile-ncuiate.**

**Muriră-n mine lumi de argonaut
Când mi-a strigat, plecând, să nu mai caut
Noroc pe marea desnădăjduită...**

**...Și-n noaptea ceia fără luminișuri,
O pasere de stoluri rătăcită
striga zburând peste acoperișuri...**

Doina Cernica:

Rodosul rodon

Doamna Vali Tănase, o bucureșteancă pe care am cunoscut-o în Rodos, avea un fel special de a privi lumea: ca pe o imensă grădină. Fiecare an însemna pentru ea o călătorie sau două în străinătate și fiecare loc vizitat – în primul rând flori, arbuști. Se întorcea acasă cu un pumn de mlădițe. Unele se uscau, altele făceau în apă rădăcini subțiri. Pe acestea le punea în ghivece și aștepta cu răbdare să se prindă, să crească, să scoată boboci. Uneori îmi închipuiam garsoniera sa drept un ostrov exotic, plutind undeva, la un etaj celest al Capitalei, plin de petale și polenuri. Grație ei, m-am întors și eu cu un pui de *rodon* pe care în fiecare dimineață îl cercetez cu speranță.

În splendoarea vegetală multicoloră a insulei, în care fiecare floare se dovedește și mai frumoasă decât cea pe care ai admirat-o cu o clipă înainte, *rodonul*, *trandafirul*, *roza*, cum îi plăcea lui Macedonski să-i spună, izbutește să-și mențină supremația. Cu potirul colorat intens, cu un aer care îți evocă o gură de leu căscată alene, fără ca asta să-i afecteze delicatețea desenului și gingășia texturii, *rodonul* are o frumusețe izbitoare și rafinată în același timp. Dar poziția regală o datorează convingerii străvechi că numele insulei, Rodos, derivă din numele grecesc al trandafirului – *rodon*. Această convingere coexistă nestingherită cu legenda miresei Soarelui, a lui Helios – nimfa Rodos,

fiica Afroditei, și a nașterii binecuvântatului pământ, povestită de Pindar. Pentru că trimiterea la celebrul poet din lucrările dedicate Rodosului și puse la îndemâna turistului era destul de vagă, mi-am petrecut ultimele seri recitându-i cele trei volume de *Ode* publicate la Univers între anii 1974 și 1977 și transpuse în românește de Ioan Alexandru. Călătoria printre talmăcirile acestui excelent cunoscător al creației lui Pindar – și-a dat de altminteri doctoratul cu o teză despre „Patria la Pindar și Eminescu” – s-a transformat pe nesimțite într-o colindă prin memorie, în căutarea amintirilor despre asistentul dnei Zoe Dumitrescu Bușulenga din studenția mea, despre poetul care zguduise într-o amiază Suceava cu patosul cu care își trăia poezia. Apoi, m-am reîntors, împreună cu el, la Pindar, „*Către câmpiile-nverzite, de mare înconjugate /Acolo unde domnul zeilor cel mare /Porunci să ningă cu fulgi de aur peste oraș*”, întrebându-mă dacă nu cumva acești fulgi continuau să trăiască în ochii miilor de porumbei care forfotesc în Rodos, care se agață pe scările, pe cununile, pe acoperișurile, pe arcadele de iederă cu flori purpurii ale insulei. Și pentru că nu toate întrebările cer răspuns, i-am ascultat povestea, așa cum a depănat-o în „*Olympianica a șaptea*”.

„*Se spune-n vechi izvoade omenești /Că Zeus și nemuritorii pe când /L-au împărțit pământul, încă nu /Lumina pe lume-n vântul mării Rhodosul... /Ci în amarul din adâncuri insula se tănuia...*” Absent la această împărțire, Soarele, Helios, „*Preacuratul Zeu*”, primește la reîntoarcerea din călătoria sa pe bolta cerească, atunci ridicându-se din mare, „*Bogat în cele pentru hrana oamenilor /Pământ... desfătător al turmelor*”, „...insula,

ca nobil dar spre cele /Viitoare". Îndrăgostit de farmecul insulei care „Înflori astfel din adâncul mărilor amar”, de Rodosul *rodon*, zeul luminii a făcut din ea cea mai frumoasă insulă din Mediterana și cea mai însorită insulă din lume. Cu 300 de zile poleite de lumina astrului pe an, cu o vară aurită din mai până în noiembrie și cu o primăvară care o acoperă cu verdeață din noiembrie până în februarie, Rodosul a mai fost înzestrat de „Părintele razelor, stăpânul roibilor hrăniți /Cu foc” cu puterea de a iradia ea însăși căldură pe distanțe lungi cât amintirea despre ea. Altfel cum în cea mai friguroasă zi a acestei toamne, puiul meu de *rodon*, refăcându-și cordonul ombilical, a început să toarcă un fir viu de mătase spre raiul din care a venit?

VICTORIA DRAGU DIMITRIU

*VERSURI NOI ȘI
TANDRE/
CU CĂȚEI ȘI
CĂȚELANDRE*

La serviciu

Ți-am mai spus, de multe ori:
Câinii-s foarte muncitori
Și la câte munci sunt puși
Ei le-ndeplinesc supuși.
N-ajung degetele, dacă
Vrei să-nșiri ce pot să facă!

Mai întâi, câinii cei mari
Se-angajează militari,
Vameși ageri, polițiști –

Lângă ei, nimic nu riști
Și ce cauă, găsești.
Citesc toate urmele.
Iar vestiții ciobănești
Știu s-adune turmele.

Pe la Polul Nord, îi vezi
Cum trag sănii prin zăpezi.
Câinii triști
Sunt artiști,
Cei năpraznici
Se fac paznici;
Poartă grija tuturor –
Ei sunt ochii orbilor,
Nasul vânătorilor,
Glasul vestitorilor.

Câinii de apartament
Lucrează-n divertisment!
Cei mai blânzi și mai micuți
Au rol de terapeuți –
Muncesc fără sâmbete
Să trezească zâmbete
Și fără duminici
Să-mblânzească cinici!

Smochi

Admit că nu se poate spune:
Vezi, în aceasta chestiune,
Gândesc întocmai și la fel
Cu adoratul meu cățel.

Dar când e vorba de trăiri,
Ne înțelegem din priviri.
Când alergăm printr-o pădure
Și, pradă bucuriei pure,
Ne avântăm pe stânci cu mușchi
Și ție-ți place mult să muști
Din iarba moale, și să bei
Din pârlăiașul de sub stei,
Iar eu iau apa-n pumn, grăbiș,
Și ronțai frunze de măcriș,
Știu, omul și cățelul sînt
Împinși de-același simțămînt!

Când tresărim de-atâtea ori
La tunete sau pocnitori,
Și împreună ne ferim
De-un gest brutal sau de mulțimi,
Aceași frică se strecoară
În inimă și-n inimioară.

Iar când vreun gând mă întristează
Și vii deodată, ca o rază,
Și mă-ncălzești, lipind de mine
Căpșorul creț, atunci știu bine
Că noi simțim din nou la fel.
Și mi-ar fi greu fără cățel,
Chiar dacă n-are cum să știe
Ce gând anume-mi vine mie.

Dar, oare, chiar așa să fie?
(din cartea omonimă în curs de apariție)

Elisabeta Isanos:

GRIȘA

I-am spus Grișa pentru că era găsit la poarta Bisericii Ruse, ultima ctitorie a ultimului țar. Nu arăta nici a fată, nici a băiat, totuși, nu ne-a venit să-i zicem Natașa, i-am dat pe loc diminutivul de la Grigori: guraliv și îndrăzneț, cu gură mare, nu voia cu nici un chip să se dea bătut. Întâmplare să fi fost că i-am pus un derivat de la numele lui Rasputin, fenomenalul călugăr, cu destinul strâns legat de al celui din urmă țar?

Întrebările au apărut mai târziu. Prima a fost: de unde ieșise? Înconjurând biserica, am descoperit un grup de castani înalți. Vuiiau de ciori, deci era evident că Grișa căzuse dintr-un cuib, apoi se târâse până la poartă și se strecurase pe dedesubt ca să iasă la stradă. De ce? Ca să ceară ajutor.

Pe poarta de metal cu două canaturi, ferecată cu lanț, nu mai treceau de mult trăsurile, ci containere cu gunoi ori mașini cu materiale. Nu demult, am văzut în dreptul ei o camionetă cu butuci: castanii lui Grișa au fost tăiați. Tot atunci, din săpătura proaspătă rămasă în locul celor patru statui vecine aburea istoria, și ostașilor ruși căzuți în războaiele cu turcii li se însoreau osemintele după două veacuri sub pământ. Statuile ctitorilor culturii noastre fuseseră smulse ca să se facă o parcare subterană, unde

erau odinioară chiliile Școlii de la Sfântul Sava... Iar castanii lui Grișa aveau să fie transformați în lemne de foc... Și nu trecuseră decât trei ani de când...

...Era într-o miercuri, 27 mai 2008. Venind spre casă, G. l-a auzit țipând în poarta bisericii.

–Ia-l mă și pune-l colo pe gheretă! i-a zis unui băiat gardianca din parcare.

–Dă-l încolo, p-ăsta nici pisica nu-l mănâncă! a replicat băiatul râzând.

Când G. s-a întors să-l ia și l-a pus într-o cutie de pantofi, n-a opus rezistență: era la capătul puterilor și s-a lăsat cu încredere în mâinile omului. Când G. a desfăcut cutia, niște ochi albaștri ca turcoaza m-au privit în ochi. Grișa m-a cucerit uitându-se drept. Apoi a țipat, și implorând, și poruncitor:

–Chia!

Adică: mi-e foame!

Problema era că nu știam ce să-i dau. Despre ce le place și ce nu le place aveam doar o vagă idee, un lucru era însă cert: ciorile sunt mai ales carnivore, deci Grișa voia carne. De muștele oferite de noi în vârf de scobitoare-toast nici nu s-a atins. Am imaginat atunci un meniu compus din carne crudă de vită, tăiată mărunț, frecată cu ou de asemenea crud, și cocoloșită în perișoare. La urma urmei, totul se compensează pe lumea asta, într-un fel sau altul, poate că un înger îl scosese pe Grișa în calea lui G. pentru că pe profetul Ilie, când trăia în grotă de pe muntele Horeb, un corb îngeresc îl hrănise aducându-i dimineața pâine, și carne seara.

După aproape o zi, lui Grișa i s-au întremat picioarele și a început să umble prin balcon. Drept

culcuș, i-am pregătit o cutie de carton căptușită cu ziare. În prima noapte a lui Grișa la noi a plouat, cu vânt puternic. Dormeam ce dormeam, și mă trezeam gândind: oare ce face Grișa? Cutia era adăpostită sub o masă, dimineața am văzut că se udase puțin. De frica unei alte ploi, am înfășurat cutia în foi de plastic și am pus în ea cârpe, în care-l înveleam seara, lângă o sticlă cu apă caldă, fiindcă Grișa nu avea pe el decât puf cenușiu și rar, prin care se vedea pielea.

Îl descopeream treptat, și el ne descoperea pe noi. Foarte curând a înțeles că suntem calzi. Ajutându-se cu ghearele, s-a cățărat pe mine până sus pe umărul drept, de care s-a lipit. Când am pus palma peste el, s-a destins, s-a înmuiat, cu aripile lăsate în lături, și a adormit tun. Nu mai mare decât palma mea, singur cu doi uriași de neam străin, abandonat ca pe o altă planetă, Grișa dormea adânc sub palma care ar fi putut să-l strivească.

Singurul lucru comun între el și noi era culoarea: și eu și G. purtam treninguri negre sau cenușii, iar eu și o pereche de ghete tot negre, din piele întoarsă, cu garnitură de blană gri. Ghetele îi erau dragi lui Grișa: le ciugulea cum s-ar fi alintat pe lângă mama lui, așa că i le-am lăsat în posesie deplină, umplute cu ghemotoace de ziare ca să poată sta ca în cuib.

A doua zi, deasupra balconului nostru de la ultimul etaj s-a adunat, roind și țipând asurzitor, un stol imens de ciori, poate câteva sute. Se așezau din când în când, în valuri, pe cablul dintre blocuri și pe antenele din vecini, pe urmă se ridicau iarăși, parcă

răscolite. Nu ne-a trebuit mult ca să facem legătura între Grișa și stol. Dar ce aveau de gând? Să coboare și să-l ia? Să ne pedepsească pentru că-l luasem la noi? Întinseseră deasupra noastră un al doilea cer, întunecat, acoperindu-ne. Atâta zarvă pentru un pui pierdut? Pe cât de agitate erau ele, pe atât era Grișa de liniștit. Se uita în ochii noștri: de la voi aștept! Și noi îl hrăneam în gălăgia năucitoare a stolului care ne privea din cer.

După un timp, stolul a plecat. Din toată hărmălaia a rămas un singur țipăt, al unei singure ciori, așezată pe streșina noastră și aplecată înainte ca himerele de pe acoperișul unei catedrale, striga: chiaaa! chiaaa! Era mama lui Grișa.

Din clipa aceea, a început veghea zilnică. Venea dimineața, se așeza pe marginea acoperișului și își începea monologul, un șir de strigăte fără răspuns, către copilul răzleț. Grișa mai strecura și el din când în când câte o replică, dar în general era întors numai spre noi, cei care-l îngrijeam, de parcă ar fi vrut să-i arate maică-si cât de bine era tratat. Când G. se apropia de pui, cu mâna întinsă, cioara-mamă își întetea strigătele, pentru ca apoi să le scadă până la un fel de exclamații aproape șoptite, pline de mirare, când vedea că se apropiase ca să-i vâre-n pliscul căscat o perișoară de carne crudă. Din când în când, cioara mai pleca, probabil ca să mănânce ori ca să hrănească alt pui. Am încercat s-o ademenim să coboare pe balcon, unde putea să-l crească și să-l educe pe Grișa, dar n-a vrut.

Ne-a revenit tot nouă și partea cu educația, constând în exerciții de zbor. Grișa trebuia să învețe

să-și folosească aripile. Am adus din Cișmigiu o cracă uscată și am înfipt-o în suportul rămas dintr-o scrumieră de metal, înaltă, specifică localurilor publice (scria pe ea Marlboro), sosită la noi nu mai știu cum, probabil un cadou de la unchiul nostru M., aviatorul. Primul traseu aerian al lui Grișa, prima lui cursă, a fost așadar de la creanga uscată până la masă, cam doi metri de zbor. Cu ghearele prinse zdravăn de cracă, își umfla aripile și își făcea vânt să decoleze. Pregătirea dura câteva secunde, uneori mai mult, în funcție de curajul momentului. Minute întregi, lui Grișa îi pâl pâiau aripile! În fine, își lua inima-n plisc și zbura. Ajuns pe marginea mesei, se-ntorcea spre noi, suporterii care-l încurajam cu: hai! bravo!. Bucuros de reușită, se cățara pe pantaloni, pe bluza de trening, până pe umăr, tot mai sus, cât mai sus...

Noi îl învățam ori el ne învăța pe noi? Cum am fi putut noi să-l învățăm ce nu eram în stare? Să fi zburat și noi de colo-colo, de pe podea pe masă și îndărăt? Pentru asta ar fi trebuit să fim sfinți sau aproape, precum franciscanul Joseph de Copertino, numit de cineva „sfântul-aviator”, atât de iscusit la zbor încât uneori, la Assisi, îl lua cu el și pe portarul mănăstirii. Ar fi trebuit să fim îngeri sau să avem sprijinul mâinii divine: unii credeau mai demult că nici păsările, cu greutatea lor, nu s-ar putea ridica în aer altfel decât susținute de mâna lui Dumnezeu. Dar s-au mai văzut cazuri de profesori incapabili, însă cu iubire și bunăvoință, care au reușit să lanseze, prin elanul lor nostalgic, elevi geniali, nu

atât prin capacitățile cât prin pasiunea lor nemărginită pentru arta la care nu se puteau înălța.

Mi s-a întâmplat de multe ori să visez că zbor. Zborul din vis îmi era necesar pentru a depăși obstacole înalte, mai ales ziduri de neînvinc, întrecându-mi pe străzi întunecate următorii, sau scăpând de câini gata să mă muște, în ultima clipă, cu tălpile gădilite de boturi și răsuflări fierbinți. Eu zborul l-am simțit întotdeauna în tălpi, ca desprindere și înălțare, iar în brațe și umeri ca efort. Prin reușita înălțării, mă uimeam pe mine însămi în vis și lasam lumea de jos mirată și neputincioasă. Uneori, ridicam și eu pe cineva cu mine, ca sfântul franciscan. N-am zburat niciodată în vis fără strădanie, uneori penibilă, câteodată inutilă, pentru că după câteva salturi cădeam definitiv pe pământ. Așadar, eu care nici în vis nu știam bine să zbor, îndrăzneam să-i dau lecții lui Grișa care avea zborul în sânge! Însă pasiunea pentru zbor, visul irepresibil, zace în în adâncul fiecăruia. Poate că a fost o vreme când și noi zburam ca păsările? De ce ne-am îngreunat? Dacă zborul este triumful spiritului asupra materiei, neputința noastră grăiește de la sine. Totuși, în timpul lecțiilor de pe balcon, dacă altfel nu, măcar prin dorul nostru de zbor izbuteam să-i dăm lui Grișa avânt.

Când plecam de-acasă, eram nevoiți să-l punem în cutie, și bineînțeles, ne grăbeam să ne-ntoarcem, să nu-l ținem prea mult închis. Am întins o sfoară și am înălțat parapetul cu fâșii de cearșaf, să nu cadă în afara balconului, un picaj de la etajul șapte, în mijlocul străzii aglomerate cu mașini și oameni

grăbiți, i-ar fi fost fatal. Cearșafurile fâlfâiau în vânt ca niște steaguri ciudate, vernil și bleu, dar tot ne era frică să nu se strecoare cumva, să cadă și să nu-l mai găsim.

Seara, înainte să se-ntunece, până să-l culcăm în cutie, îl încălzeam la gâtul meu, acoperindu-l cu palma, vorbeam cu el și-l mângâiam. Înmuat și somnoros, Grișa ațipea, sforăind ușor, apoi se lăsa culcat lângă sticla cu apă caldă, pregătită. Îl acopeream cu cârpa, iar peste cutie puneam un grătar, un raft vechi de frigider, fixat cu ceva greu, pentru că-n zori de zi, de cum se trezea, Grișa își începea tentativele de ieșire; odată, a reușit să-și strecoare capul între cutie și grătar, din fericire l-am descoperit la timp.

Spre deosebire de noi, Grișa se trezea cu noaptea-n cap și cerea de mâncare cu strigăte de „chiau”. Aveam perișoarele pregătite-n frigider, pe la șapte mă repezeam să-l hrănesc, după care Grișa se plimba prin balcon ori pâlپâia din aripi luându-și avânt pentru zbor.

Începusem să ne facem planuri de viitor: în septembrie urma să plecăm la mare pentru două săptămâni. Ce făceam cu Grișa? În grija cui să-l lăsăm? Să-l fi luat cu noi într-o cutie? Acolo, ar fi găsit mâncare din belșug, scoici pe care să le spargă cu ciocul, de-a valma cu stăncuțele și pescărușii de pe plajă. Dar cum ar fi rezistat pe drum, atâtea ore cu trenul, închis într-o cutie și bineînțeles ținând cât îl ținea gura?

Aflasem între timp despre ciori că sunt foarte inteligente și se atașează ușor de oameni. O cioară

Își urma stăpânul până la servicii, zburând deasupra mașinii, apoi se-ntorcea acasă. Alta, pentru că stăpânul avea un câine, învățase și ea să dea din coadă și să se gudure. Și toate poveștile erau întărite de mărturii străvechi. Pliniu cel Bătrân povestește că un pui de corb, abia ieșit din găoace pe acoperișul templului lui Castor și Polux, a căzut pe atelierul unui cizmar. Zbura dimineața pe tribuna oratorilor și, întors cu fața spre For, îl saluta pe împăratul Tiberiu, pe Germanicus, pe Drusus și tot poporul. A fost ucis de un vecin, tot cizmar, enervat că-i murdărea marfa. Corvideul care știuse să-i facă în felul lui un triumf învingătorului Arminilor, a fost onorat cu cortegii funebre, patul lui mortuar, împodobit cu ghirlande, a fost purtat pe umeri de doi etiopieni până la rugul de pe Via Appia, iar omorâtorul lui a fost linșat de popor.

Dar câte nu povestește Pliniu despre păsări! Zice că privighetorile și mierlele de pe lângă tinerii cezari învățau în rând cu aceștia grecește și latinește. Mai spune că păsările știu ce e respectul, dovadă că nici una nu trece în zbor peste templul lui Ahile de pe insula Albă din poala Mării Negre, unde este îngropat eroul. Povestește de asemeni despre iubirea de care sunt în stare, arătând că o găscă s-a îndrăgostit la Aegium de chipul unui copil, alta murea de dragul lui Glauces, cântăreața din țiteră a regelui Ptolemeu, iar alta se ținea după filozoful Lacydes, nepărăsindu-l nici zi, nici noapte, nici în baie, nici în locurile publice.

Așa l-am cunoscut și noi pe Grișa, iubitor, gata să se lipească de noi suflet și trup. Tocmai de aceea,

aflând despre longevitatea incredibilă a ciorilor, ne gândeam deja la viitor: nu mai eram tineri, așadar ce avea să se-ntâmpale cu Grișa după ce noi nu vom mai fi? Ne și vedeam lăsându-l testamentar urmașilor, drept clauză a moștenirii: „cu condiția să aibă grijă de Grișa și să-l lase la rându-le în grija urmașilor lor.”

În a șasea zi, am descoperit că Grișa putea să mănânce și singur. De asemenea, traseul zborului i se lungise considerabil, destul ca să ajungă pe parapetul balconului, ceea ce ne-a sporit teama că ar putea să cadă. Inutil să mai spun că în tot acest răstimp zilele ne-au fost colorate sonor de monologul mamei către fiul rătăcitor.

În dimineața celei de a șaptea zile, pe 2 iunie, s-a făcut brusc liniște. Am ieșit repede pe balcon: Grișa dispăruse. Nici cioara-mamă nu mai era la postul ei. Prima mișcare a fost să ne repezim spre marginea balconului și să ne uităm în cel de dedesubt: acolo nu era. Cu urechea mereu la pândă, am cercetat prin toate colțurile și crăpăturile: Grișa, cu glasul lui, s-ar fi făcut auzit de oriunde. N-am văzut și n-am auzit nimic. După o raită jos în stradă, tot fără rezultat, am ajuns la concluzia că Grișa zburase împreună cu mama lui, oblic peste acoperișul OSIM-ului și peste clădirea ASIROM, spre castanii de la Biserica Rusă. Se duseseră acasă.

Ne era dor de Grișa. Ne-am dus în curtea bisericii și ne-am dat capetele pe spate uitându-ne-n sus, la castanii plini de chirăituri. Din duzi cădeau dude coapte, negre și albe. Am gustat câteva: erau dulci.

Avea ce mânca Grișa, în oaza din spatele bisericii zidite de țar.

Într-o seară, ni s-a părut că-l vedem pe-o antenă de pe blocul vecin: își întindea aripile și se scărpinga cu ciocul pe spate ca el. Dar o fi fost Grișa sau altul? Se topise în anonimatul speciei, dar și în contururile simbolice din legende. Se spune că ciorile au o memorie fantastică. Dacă-i așa, Grișa nu va uita cele șapte zile petrecute la noi. Suntem mândri la gândul că Grișa ar putea să ne țină minte. Oricum, noi, cu toate că nu atât de prodigioși în privința asta, nu-l vom uita niciodată. Și ne gândim la el de câte ori întâlnim o cioară pe stradă ori în cărți. Ovidiu în „Metamorfoze” spune că, odinioară, cioara era o prințesă din Phocida, fiica lui Coroneus; într-o zi, când se plimba ca de obicei pe țărm, Poseidon zeul mărilor s-a îndrăgostit de ea și a început să o urmărească, tot mai aprig, în fuga ei din ce în ce mai departe de țărm, pe nisipuri mișcătoare. Prințesa chema în ajutor oameni și zei, dar nimeni dintre oameni nu a auzit-o. Fecioară fiind, tot o fecioară, însă zeiască, i-a luat apărarea: Pallas Athena. În fugă, ridicând spre cer brațe rugătoare, a văzut că i se-acopereau de puf negru; vrând să-și lepede haina care o-ncurca la fugă, n-a mai putut: era de-acum îmbrăcată în pene, încercând să-și lovească de disperare sânul cu pumnii, a constatat că nu mai avea mâini ci aripi. Deși alerga întruna, nisipurile nu-i mai oboseau picioarele, și se făcea tot mai ușoară, pentru că aripile o ridicaseră în aer...

Cele șapte zile ale lui Grișa la noi ne-au făcut să ne gândim la misterioasa cifră șapte: șapte zile ale săptămânii, șapte minuni ale lumii, cizmele de șapte poște... Să fie o legătură între neamul lui Grișa și cifra șapte? La șapte zile după sfârșitul Potopului, Noe a deschis fereastra corăbiei și a trimis corbul să vadă dacă apele au scăzut. Ieșind corbul pe fereastra corăbiei, nu s-a mai întors. După aceea a trimis Noe porumbelul, dar acesta negăsind loc de odihnă s-a întors la corabie, iar Noe a întins mâna pe fereastră, l-a prins și l-a băgat înăuntru. Și așteptând încă șapte zile, a trimis din nou porumbelul, iar porumbelul s-a întors spre seară cu o ramură verde de măslin. Eliberat din nou după alte șapte zile, nici porumbelul nu s-a mai întors.

Ce s-a întâmplat cu corbul? De vreme ce în Arcă exista doar câte o pereche din fiecare specie, pierderea corbului ar fi însemnat și dispariția lui totală, nu ar mai fi existat corbi pe pământ! Un semn de întrebare ar fi și în privința porumbelului care nu s-a mai întors la corabia odihnită pe vârful muntelui Ararat, dar cum e plină lumea de porumbei și de corbi cu toate neamurile lor, e de presupus că nici unul, nici altul nu s-au rătăcit de perechile lor, iar corbul, mai puțin gingaș, s-a aciuit pe vreo stâncă încă umedă și plină de scoici, până când soața a dat de urma lui și au întemeiat primul cuib de după potop.

Nici Grișa nu s-a mai întors. Între timp, s-a lipit de ferestrele noastre un stol de porumbei. Întind mâna pe fereastră ca nevasta lui Noe și iau câte unul să-l bag în corabie. Porumbelul stă în mâinile mele

câteva clipe, apoi începe să se frământa: se vrea eliberat. Din când în când, Noe al meu îmi aduce alt pui de pasăre salvat, să-l ținem la noi în Arcă. Însă nici unul n-a vrut să rămână în corabia salvării, toți, odată crescuți și vindecați, și-au luat zborul în lume.

*

Poeme de Ion Murgeanu

FLOAREA SUFLETULUI

Floarea sufletului are culoarea roșie sau nu?

O, nu, nu are culoarea cea mai roșie...

Floarea sufletului nu are culoarea bleu.

O, nu, nu are culoarea cerului de bleu.

Floarea sufletului are culoarea verde.

Desigur are culoarea bradului verde.

Ea are tenul lui Dumnezeu, poate avea

toate culorile un curcubeu de preste ape;

se zbate între iubire și singurătate

între poezie și arte călătorește mereu

și tot numai departe... Floarea sufletului

putem fi tu sau eu vara în lanul înroșit de maci

în plină amiază dar niciodată mai pe seară

O, chiar așa: niciodată mai pe seară...

Două stele la noapte din constelația Lyra;

două strune pe care cântă la harpă împărătescul

David din rasa lui Dumnezeu nepotul cerului

dinaintea pustiului – înainte ca Fiul să se arate

în cântecele lui nedeslușit la popasul a două cămile

albe la poarta deșertului ; erai deci indecisă dacă

**să deschizi să le desfereci izvorul să bea din
preaplinul**

cel fără de moarte al iubirii, puțin convinsă cum

de obicei între Da și Nu! Ascultă totuși tot timpul

numai și mereu de Floarea Sufletului! Azi și Acum!

GRĂDINI ÎNMIRESMĂRI

Grădini; Înmiresmări.

Păsări trecând pe aripe Marea.

Risipă de seri și de zori...

Răspunsul la Întrebarea

Dacă sunt dacă ești!

De ce scriu de ce mă citești!

ASTĂZI/ACUM

Astăzi, adică acum

cerul este senin resaltă zâmbetul

pe obrazul tânăr îmbujorează

Astăzi adică acum

dimineața picură rouă izvorul

subt stâncă n-a ostenit

Astăzi, adică acum

lanul a dat în pârg rugii de mure

pândesc cu ochi negri și vii

Astăzi, adică acum

ai toate darurile să fii fericit și tu

uiți și te necăjești îți faci griji

Astăzi, adică acum

tot ce a fost fericire în viața ta

uimire altora dor de iubire...

Trecut de acest viitor peremptoriu

care firește nu ți-a adus nimic

la ușa ta ca un cerșetor a rămas

Astăzi, adică acum...

ALEGORIE

Vine noaptea – cade moartea ca o barză din copac.

**Aș ieși afară s-o înduplec să nu intre, nu să mă amâie,
să-i întind piciorul fracturat.**

**Vine moartea – cade în odaie cartea cea mai grea din
raft.**

Dar n-o pun pe dânsa s-o ridice – Ea nu știe

să citească pe această carte niciodată nu a învățat.

**Vine vestea amânării la lumina lumânării întunericul
ca un călugăr întristat se roagă**

câtă stranie lumină a lăsat

în mine moartea și ce dor de viitorul ei nemângâiat.

RENEGATA

Aș fi vrut să pot ierta de șaptezeci de ori câte șapte.

Aș fi vrut să fii trează în zori la răsăritul soarelui

Pentru bunătate. Aș fi vrut să fii deasupra lumii.

Dar cu blândețe și suveranitate. Regină nu; Prințesă

nici pentru o metaforă; să porți pe umerii fragili o
amforă

cu sigiliile adevărului ascunse într-un antic sul; un
simplu

om de treabă te-aș fi vrut; un cosaș sau un librar un
personaj

într-o carte pe care să o fi scris oricine pentru tine.

În locul tău ar fi putut ceti-o oricine; tu însă

times prime! Aș fi vrut din frumusețe să-ți faci scut

iar nu risipă; să nu arunci mărgăritarele la porci.

Aș mai fi vrut să pot să te întreb la anii mei

de o sută de ori ce este acest amănunt care zboară;

nu zborul? Tu să-mi răspunzi un fluture; să nu

**inventezi toate utopiile acum: ogorul de la margine
de unde ai venit cu un buchet de brândușe; de ce
nu înțeleg oamenii de cenușe oamenii din cătușe
adevăratul tău gen? Nu oare pentru că se tem?
Ogorul pe care generații întregi s-au spetit; pletele
vapoase ale copilăriei de aur - inelatele plete căzute
subt foarfece să le reinventezi ca artist; în arte să-și
scuture
peste șuvoaiile vieții apoase apele; cine te- pus la colț?
și de la cine primești acum povețe otrăvite?**

**Aș fi vrut să-ți las moștenire cuvinte, nu vorbe;
verbe, nu ciorbe; ce te-a grăbit ce ți-ai ucis visul
cu binișorul însă și totuși cu talpa lui dinadinsul?**

**Nu întreb neapărat pentru cine-mi? Nu se face, nu
merită!**

**Coboară asfințitul de lemne umede cu fumurile lui
jilave**

În inemi lovite; nu s-a putut. ori cineva te face; te-a făcut?

Te-a sechestrat la cotitură; dresajul fetei începe orice mi-ai

spune mai lin și mai ușor decât la iepe...cu minciuni de cuvinte,

cu voința să te alinte; cu ceea ce erai obișnuită; văzând

neputința ta de a minți; angelici și mincinoși dresori

goi pe cuvintele tale fumegoși insidioși alunecând!

CĂLĂTORIA LA EMAUS

Nu e de-ajuns această zare arcuită - o sprânceană

Ce urcă și coboară, se-ntretaie, a ciudă și-a mirare....

Întâi călătorim lângă femeii între idei întrebătoare

încet-încet ne repliem pe o smerenie - și ne sfințim.

**Am tot călătorit din zori în zori la asfințit pe mare
trăgând cu ochiul în răstimp pe clinuri la hotare.**

**M-am amăgit; sau amăgirea mea fu marea caravelă:
imaginațiunea, drumul drept; geană pe geană**

**căzură anii; petală de petală fast pe fast; impacte;
cât ține trează depărtarea din țidulă și pe acte;**

**în rest am fost ce am rămas la sfâșiere de-a nu fi fost
până acolo-ntru plăcerea celui laș la mângâierea celui
învins de vis; dar mai sperez din trupul meu pe briza
serii**

un trandafir tomnatic că se va fi și aprins și-a arde!

**Greșeală din greșeală-n disperare - hăul- l-au stins
cum?!**

**Icoana Maicii Domnului o lumânare aprinsă de la
sine-n vis.**

**Adie acum învolburare-n rouă și-n mirare: noua
socotință**

**a Biruinței; la Invierea oricărui rob o cruce pre un
drum.**

CALENDAR

De parcă m-am născut din ziua

În care noi ne-am întâlnit și-n ora

Când ai plecat aș fi murit de zare;

Grăiește-mi când ai timp de aurora

Din cerul tău și despre depărtare.

Dacă minutul și secunda din mojarul

În care- s pulbere și praf ca-n piua

Strivind mărunt al clipei sens cu zarul

Aleatoriu și cu nerăbdarea-n fiere -

Un mânz pe jarul stins de ger e.

Oh, pe balansul zării revărsat afară

Mimând fulgi reci în plină vară!

Sunt doar confuz pe literele aplecate

Sorbind năuc din cupa lui Socrate!

(otrava soră dorul meu de moarte...)

SĂ FIE ÎNCEPUTUL LUMII

(mirosul ierbii)

Să fie începutul lumii

Să fim copii și să călcăm

Desculți prin iarbă alături

Șerpi și porumbei șacali

Și lupi privighetori prigorii.

Nu știm că asfințirea zilei

E aproape nu știm de care zi

E vorba; să fim copii nimic

să nu știm. Afințirea zilei.

(Care?!) e un avertisment..

Nimeni nu știe încă ce are

De făcut de cine se feri

Ori ce să ocolească viața

Nu și-a găsit măsura scopul

Încă nu s-a dat har nimănui

Copiii vor rămâne-n veci copii.

Simți de departe gustul și răcoarea

Ierbii; măsoară depărtarea stelei

Și asfințitul zilei miroase a sânul

Maicii rătăcită și ea prin ierbi.

Promite-mi că ne vom întoarce

De unde am plecat altfel ce scop

Poate avea copilăria tălpile goale

Iarba mirarea mirosul ei cel crud?!

IUBIREA CARE NE UITĂ

Uită-te mai atent înăuntru mai insistent

și m-am uitat foarte atent înăuntru

propriului meu craniu era ceva putred acolo

mi-a poruncit a doua și a treia oară

dar nu mai spune la nimeni ce vezi

la nimeni nu mai spun o pudoare

s-a instalat că sunt bătrân și bolnav

boala și restul îmi țin craniul în mână

secretele pe care le citesc acolo

“bolnav la cap”și se miră de mine

ce am văzut noi nimeni nu se miră

nimenea nu mă întreabă găsind

acest lucru normal: “la vârsta lui acest lucru

este normal”- mai bine taci și ascultă

nu mai cânta nu mai șopti cu creionul

pe filă neliniștit cum cad frunzele

cum cad poamele putrede din grădină

nu te mai gândi ca tu esti mai mult ca acestea

nu te da mare ca mâine si tu ai să cazi

ca și ele și nimeni nu se mai miră: va tăcea

sau dacă cineva totuși mai mult să se mire
va fi ce tineri ați fost ceva imposibil
ce frenetic ce nefiresc te-a iubit și tu o iubeai
cât de nefericită este iubirea care vă pierde
iubirea care ne uită.

Ion Lazu

PLOPUL MEU

În fața ferestrei de la sufragerie a apartamentului nostru, dar observabil și din camera mea de lucru, redistribuită subsemnatului după plecarea Fiului, avem un plop numai al nostru. Spun al nostru "cu toată gura" - și m-aș mira să protesteze cineva dintre mulții locatari ai blocului în care locuim sau ai celor din vecinătate. Deși nu se află nici măcar în fereastra mea, ca să-mi justific cât de cât pretențiile, ci la colțul blocului aliniat cu al nostru, pe același Bulevard Rm. Sărat, îi spun fără ezitare "plopul meu". Cel mai bine s-ar vedea plopul meu de la

fereastra camerei "de lucru", dar acolo de obicei stau cu spatele la fereastră, cu ochii pironiți în calculator. (Nu o spun nicidecum ca laudă...); însă când trec dincolo, la masă sau pentru conversații, mă plasez în așa fel ca să-l am nemijlocit sub priviri. Și drept să spun, îl privesc hipnotizat, minute și zeci de minute...

Mereu am de văzut ceva ce nu mai observasem, sau observasem în alt fel sau... Una peste alta, plopul meu, cu viața lui expusă chiar ca în vitrină, a căpătat de la o zi la alta în preocupările mele o pondere greu de imaginat. Fiind vorba totuși despre un copac - și anume unul neroditor, sterp, în general considerat nefolositor (lemn moale), dacă nu chiar dăunător - după cum se va vedea imediat...

Într-o estimare destul de corectă, căci de multă vreme țin sub observație coroana de frunze a plopului, asemănătoare cumva unei lacrimi prelungi, verzi, aș putea aprecia că el ocupă cam un sfert din suprafața ferestrei de la sufragerie. Am destulă practică în a aprecia suprafețele, dimensiunile, proporțiile, "am planimetrat" cu grijă, încât nu mă pot înșela decât cu cel mult 5%. Pe scurt, dacă plopul ar fi de patru ori mai extins în spațiu, mi-ar acoperi în întregime spațiul ferestrei. De ce mă învârt atâta în jurul acestei chestiuni? Pentru bunul motiv că îmi doresc din tot sufletul să nu mai văd fațada blocului de vis-a-vis. Punctum. Am devenit între timp/cu timpul mizantrop? N-aș zice. În fapt, de aproape 30 de ani de când locuim aici, la etajul 4 al unui bloc de 8 nivele, la cele 5 x 8 egal 40 ferestre ale blocului

vecin nu s-a întâmplat să zăresc vreun chip uman, oricât ar părea de curios... Cu atât mai puțin vreun ghiveci, o vază, o floare... ceva care să semnaleze și să semnifice: Aici locuiesc oameni! Poate să fi zărit în 3 decenii vreă rufă întinsă la uscat, în balcon - singurul semn că apartamentele cu pricina ar fi totuși locuite... Ce fel de specie humanoidă vor fi fiind vecinii noștri de bloc? (aceeași adresă, numai litera blocului o succede pe a noastră...). Și atunci, de ce aș mai privi peretele ursuz al blocului vecin, găurile negre ale celor 40 de ferestre, fațada cenușie, descuamată, dezolantă, muchiile ascuțite, care de pe când ne-am mutat aici mi s-au părut cumva șui, poate din cauza terenului în pantă... - și atunci totul ți se prezintă strâmb, nesigur, amenințător...

Or, așa stând lucrurile cu vecinii din sălbăticia blocului vecin, toată nădejdea mi-o pusesem în plopul din fața ferestrei: să-mi fie el scut verde sufletului și draperie visărilor... Și, nu-i fie de deochi!, plopul meu creștea voinicește, precum Făt Frumos din poveste: într-un an cât alții în zece. Să fi fost el la colțul blocului vecin încă pe vremea construcțiilor? Spre rușinea / vina mea de neiertat, nu pot răspunde la această întrebare. Părea totuși mai tinerel decât plopul de pe Tomis, depe care am aflat, din convorbirea la fereastră a doi locatari, că ar avea peste 30 de ani. Or, dacă plopul nostru are tot 30 de ani, este remarcabil că a putut crește mai înalt decât blocul respectiv, de 8 nivele: 8 x 2,5m egal 20 metri! (70 de cm într-un an!!). Cum spun, în plopul meu îmi pusei toată nădejdea: el mă va izola

complet de sălbăticie. Ați înțeles: prefer lumea arboricolă, indiferentă omului, decât sălbăticia umană ca atare. De altfel e un lucru simplu; mai greu e să te declari de acord, când cineva are curajul să afirme asta deschis.

Și, de la o zi la alta, acum două primăveri, ne trezim că plopul nostru fusese retezat de la jumătate. Ba și mai grav de-atât, fusese retezat de la nivelul etajului 3, deci de sub nivelul nostru!!! Fațada blocului vecin se etala fără jenă: desnudă, dezonorantă... Vă închipuiți disperarea mea? Probabil doar în mică măsură... Întrebând în dreapta și-n stânga, deși intuiam / cunoșteam răspunsul, am aflat că veniseră tam-nisam niște angajați de la Spații Verzi și îl "toaletaseră" (Ce-o mai fi și cu barbarismul ăsta?). Arbori seculari și mai mult de-atât sunt pe Istriei, unul s-a prăbușit de curând, pe acela, ați înțeles, specialiștii nu l-au "reperat", deși era bătător la ochi, aplecat într-o rână, scorbuos, nesigur, o adevărată primejdie. La o furtună, s-a năruit, distrugând "doar" liniile electrice, fonice, de cablu etc, fără alte mari pagube... Dar cu plopul meu ce avură?! La celălalt colț, spre Tomis, sunt trei duzi seculari, din curtea vechii școli haretiste a satului Cioplea, sunt acolo și doi nuci seculari. Bine că mai sunt. Bine că nu au tăbărât și pe ei. Dar cu plopul meu ce avură?!

Îl privesc dintr-un punct fix, de pe scaunul din capul mesei și caut pe fațada blocului vecin repere, ca să-mi dau seama cât a mai crescut în înălțime, în lățime, de la o zi la alta, de la anotimp la anotimp. Dar acest plop ca din poveste are o

vigoare de neînchipuit. În doar doi ani a "recuperat" două etaje și jumătate. De necrezut, dar perfect adevărat! Ramurile din vârf, subțirele-mlădioase pe vreme de iarnă, se îndeasă de frunze la începutul primăverii și pe mutește, s-ar zice, plopul meu se înalță văzând cu ochii. Am repere și pe fațada blocurilor de peste bulevard; fiind mai la distanță, erorile de estimare nu pot fi decât mai mici, nesemnificative. Numai de astă primăvară încoace, vârful plopului, crengile cele mai înalte, cele în care îmi pun speranțe nesăbuite, au trecut de blocul de peste bulevard, atât cât îl văd de la colțul blocului vecin, au trecut și de suprastructura de pe acel bloc: casa liftului, ieșirea pe terasă, orice va fi acea cutie de beton; au trecut și de antena parabolică rămasă de pe vremuri; au trecut și de vârful antenei colective. Nu mai am repere deasupra blocului acelaia, doar câteva sârme ce trec bulevardul, dar pe astea nu poți conta... Rămâne tot fațada blocului de vis-a-vis. Aici lucrurile sunt clare și la vedere: vârful plopului a ajuns la baza ferestrei de la etajul VI, ba a și depășit-o cu vreo trei palme. Crește plopul meu ca din apă... El se și lățește, păstrând proporțiile, însă în principal pe mine mă fascinează lupta de recuperare verticală, pe care plopul o duce (cu sprijinul meu nedisimulat). Ne trezim amândoi de dimineață, îl privesc și știu de îndată cum va fi ziua. Soarele răsare de cealaltă parte a bulevardului, de după blocurile simetrice cu ale noastre, dar cumva razele lui ajung pe fațada blocului nostru, din ferestrele de la etajele superioare se reflectă pe fațadele vecine; plopul își

intră iute în drepturi: razele soarelui ajung să-l lumineze, printre blocuri, mai întâi o fâșie, pe verticală, ca în marile montări scenografice, cu rotiri de proiectoare; apoi intră în spotul soarelui o jumătate din coroana plopului, apoi plopul în întregime. E un spectacol să-l vezi fremătând, cu toate frunzele precum solzii cei de aur...

Răsfârngerile acestei pânzături de lumină ajung până în camera mea, îmi desfundă retinele -, îi absorb vibrațiile prin pupile... (Am aceste date: cilindrul plopului, paralelipipedele imobilelor vecine, de 2 ori mai înalte și de 3 ori mai late decât cilindrul plopului; traiectoria soarelui pe boltă; și cu toate astea, oricât mă cred eu de iscusit la geometria în spațiu, nu dau de capătul acestei întrebări: cum reușește plopul să rămână mereu în lumină? Nu izbutesc să dezleg enigma. Dar plopul meu reușește fără greș! Lucru pentru care îl admir nelimitat.) Și nu doar eu mă prăpădesc de admirație, dar și mierlele îi simt vraja, se năpustesc în coroana plopului fosforescent, ca într-o fântână verde, răcătoasă, înprospătată... Poate că acolo și este raiul mierlelor, îmi zic... Și înțeleg astfel de ce cântătoarele nu s-au oprit din viersuire zi și noapte, cât a fost primăvara-vara de lungă... Triluri chiar ca în Paradis, cum altceva mai frumos și desăvârșit nu-mi pot închipui.

Și cândva, cu rotirea soarelui pe boltă, pe deasupra blocurilor și printre aisbergurile lor pătrătoase, ai crede că, gata!, s-a zis cu plopul meu, a intrat în umbra cea mai neagră, a înghețat, s-a șters din peisaj... Sau e acolo, o masă întunecată-verde de

frunze, ca și uitată de lume, într-o zodie fără șanse... Dar de unde!! În secunda următoare, numai ce zărești o frunzuliță cu dibăcie întinsă în vârful de mlădiță, vie-agilă, într-o direcție pentru tine surprinzătoare, dar care, în mod miraculos, atinge marginea snopului de raze scăpate printre canioanele blocurilor. Nevenindu-ți parcă să crezi, ai sentimentul că nu mai știi unde este soarele, unde se plasează punctele cardinale - și toate acestea pentru simplul motiv, însă nu atât de simplu de explicat, că plopul meu are virtutea de a se fi plasat într-un loc geometric al tuturor razelor de soare dintr-o zi - în pofida blocurilor multe și mătăhăloase aflate de jur împrejur - el a găsit locul privilegiat. Și mierlele desigur că au simțit asta, sunt mereu acolo; de oriunde s-ar afla, neobosind o clipă, să-și culeagă insectele de pe răzoarele dintre blocuri, la intervale ele dau buzna în fântâna verde, răsfrântă în sus, a plopului meu. Vedeți măcar acum de ce este "al meu" acest copac? Și mai e ceva cu plopul meu cel retezat și din propriu-i ciot relansat, irepresibil: el este de o vitalitate sfidătoare. Sfi-dă-toa-re. A trecut vara, toți ceilalți copaci de printre blocuri au căzut pradă paraziților, au fost tocați-arși-umiliți fără milă de omizi, de molii de... nu mai știu ce alte gândănișuri obscure și de neoprit. Ci numai Plopul meu a rămas **neatins**, proaspăt, verde și triumfător. De-o vreme și frunzele ce le-au mai rămas copacilor din preajmă s-au ofilit, s-au îngălbenit, au căzut fără slavă, lăsând copacii pleșuvi, văduviți, pustii. Nici un semn de toamnă în plopul meu. De nu cumva verdele a

căpătat o nuanță în plus, prin raportare la paloarea din proximitate. Coloana lui verde pare de neatins, prin timp. Nu m-aș mira defel ca la iarnă să-l văd prins în chiciură și gheață, sub ninsoare, însă la fel de verde. Nedomolit. Alimentând fără istov speranța mea că din primăvară va crește și va tot crește, acoperind cu hlamida lui verde hâda fațadă a blocului de sălbatici de vis-a-vis...

*

MEMENTO:

*CARMEN VERONICA
STEICIUC*

Festivalul național de literatură
“Eusebiu Camilar – Magda
Isanos”
Ediția a XVI-a
Suceava – Udești, 2011

În zilele de 12, 13 și 14 mai 2011, Consiliul Județean Suceava prin Centrul Cultural „Bucovina”, respectiv Centrul pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Suceava, în colaborare cu Societatea Scriitorilor Bucovineni, Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbiera”, Crai Nou Suceava, Librăria Cărturești Suceava, Casa memorială „Eusebiu Camilar” Udești, Asociația Culturală „Mircea Motrici”, Centrul Cultural “Unirea sub Oadeci”, Biblioteca Comunală “Constantin Ștefuriuc” și Primăria Comunei Udești, au organizat cea de-a XVI-a ediție a Festivalului național de literatură “Eusebiu Camilar – Magda Isanos”.

Festivalul s-a desfășurat la Suceava și Udești și s-a bucurat de prezența scriitorilor: Alexandru Matei, Alexandru Goldiș, Petru Cimpoeșu, Vasile Spiridon, Bogdan Hanu, Gellu Dorian, Cassian Maria Spiridon, Marius Chelaru, Julieta Carmen Pendefunda, Liviu Pendefunda, Elleny Pendefunda, Constantin T. Ciubotaru, Liviu Papuc, Lucian Alexa, Nicolae Corlat, Lucia Olaru Nenati, Carmelia Leonte, Ioan Prăjișteanu, Dumitru Brăneanu. La manifestări au fost prezenți și scriitorii suceveni: Constantin Arcu - președintele Societății Scriitorilor Bucovineni, Mircea A. Diaconu, Ion Beldeanu, Nicolae Cârlan, Constantin Hrehor, Doina Cernica, Liviu Dorin Clement, Alexandru Ovidiu Vintilă, Isabel Vintilă, Ion Cozmei, Viorica Petrovici, Liviu Popescu, Constantin Severin, Elena Brandusa Steiciuc, Vasile Ursache și Carmen Veronica Steiciuc.

Festivalul a debutat joi, 12 mai 2011, la ora 17.00 la Biblioteca Bucovinei I.G. Sbiera, cu lansarea volumului ***Mormântul comunismului românesc. „Romantismul revoluționar” înainte și după 1989***, autor Alexandru Matei, editura *IBU Publishing*, București, 2011. Cartea a fost prezentată de criticul literar Alexandru Goldiș din Cluj și de scriitorul Alexandru Ovidiu Vintilă din Suceava.

Și pentru că anul acesta se împlinesc 95 de ani de la nașterea poetei Magda Isanos, manifestările de vineri, 13 mai, care s-au desfășurat la Librăria Cărturești din incinta Iulius Mall Suceava, au început cu un moment ***Magda Isanos – 95***, cei

prezenți având privilegiul de a o asculta pe scriitoarea Elisabeta Isanos, fiica Magdei Isanos și a lui Eusebiu Camilar, într-o înregistrare audio în care este conturată imaginea Magdei Isanos. În continuarea acestui moment plin de sensibilitate, al evocării poetei Magda Isanos, au fost lansate cărțile: romanul **Firesc**, autor **Petru Cimpoșu**, apărut la editura *Polirom* în 2010, a fost prezentat de criticul literar **Mircea A. Diaconu**. Volumul de poeme **Falii 9. Poema sufletelor și a pietrei**, autor **Liviu Pendefunda**, apărut la editura *Timpul* din Iași, 2011, a fost prezentat de scriitorul și jurnalistul **Liviu Dorin Clement**. Cartea **Îngerul meu**, autor **Elleny Pendefunda**, apărută la **editura Princeps Edit** din Iași în 2011, prezentată de asemenea de criticul literar **Mircea A. Diaconu**, a fost urmată de proaspătul volum **Viața preschimbată**, autor **Alexandru Ovidiu Vintilă**, apărut la editura *Timpul* din Iași în 2011, volum prezentat de **Liviu Dorin Clement**. O carte plină de umor, apărută la editura *Paco* din București, în 2010, și care poartă titlul: **Ole!Ole!Ole! Unde mi-am bagat picioarele!**, carte pe care autorul **Constantin T. Ciubotaru** a adus-o tocmai de la Roșiorii de Vede, a fost prezentată de scriitorul **Nicolae Cârlan** din Suceava.

Revistele literare prezentate în festival au fost: **Convorbiri literare, Poezia, Bucovina literară, Conta, Timpul, Hyperion, Contact internațional, Dacia literară, Plumb, Revista română.**

Sâmbătă, manifestările au continuat la Udești, cu o vizită la Biblioteca Comunală „Constantin Ștefuriuc”, urmată de comemorarea tuturor

personalităților udeștene, care s-a desfășurat la Biserica Sf. Dumitru din localitate. Pelerinajul la mormintele scriitorilor Constantin Ștefuriuc și Mircea Motrici, a precedat binecunoscutul popas la Casa memorială „Eusebiu Camilar”, unde au avut loc loc expunerea **Elisabeta Isanos - profil literar** prezentată de **Lucia Olaru Nenati**, decernarea premiilor pentru poezie, proză scurtă și reportaj literar, precum și lansarea cărților: **Caiete udeștene**, care apare sub egida Centrului pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Suceava din cadrul Centrului Cultural Bucovina, **Cultură și civilizație tradițională în zona etnografică Humor**, autor **Mihai Camilar**, editura Biblioteca „Miorița”, Câmpulung Moldovenesc, 2011 – carte prezentată de scriitorul **Liviu Popescu**; **Ole!Ole!Ole! Unde mi-am băgat picioarele!**, autor **Constantin T. Ciubotaru**, editura *Paco*, București, 2010 – volum prezentat de scriitorul **Nicolae Cârlan**; **Suflete casante**, autor **Constantin T. Ciubotaru**, editura Paralela 45, 2010 – carte prezentată de scriitorul **Nicolae Cârlan**.

În prefața volumului **Caiete udeștene** din acest an pot fi regasite două evocări de excepție, semnate de scriitoarea Elisabeta Isanos, care ne prezintă imagini inedite ale părinților săi, respectiv **Cum era Magda Isanos?** și **Admirația – Amintiri despre Eusebiu Camilar**.

Vizitarea Casei Memoriale „Mircea Motrici” din Udești, a fost urmată de un recital al laureatilor și al poezilor invitați, conturat într-o șezătoare literară pe Oadeți, intitulată **Poezia pe Oadeți – Everestul**

udeștean. Acolo, pe acoperișul lumii, atât de aproape de cer, cuvintele rostite au devenit lumină și au deschis inimile celor prezenți cu frumusețea lor.

Reamintim că *Festivalul național de literatură "Eusebiu Camilar – Magda Isanos"* își propune să descopere, să sprijine și să promoveze noi și autentice talente în rândul tinerilor autori de poezie, proză scurtă și reportaj literar de pretutindeni.

Premiile au fost acordate de Consiliul Județean Suceava, prin Centrul Cultural Bucovina, secția Centrul pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale. De asemenea, un număr de 14 reviste literare din țară au oferit premii la această ediție: Convorbiri literare – Iași, Poezia – Iași, Timpul – Iași, Conta – Piatra Neamț, Poesis – Satu Mare, Contact internațional – Iași, Dacia literară – Iași, Plumb – Bacău, Ateneu – Bacău, Porto Franco – Galați, Hyperion - Botoșani, Bucovina literară – Suceava, Revista Română – Iași, Citadela - Satu Mare.

Juriul din acest an a fost format din critici literari, poeți, prozatori, redactori șefi de reviste literare, membri ai Uniunii Scriitorilor din România. Președintele juriului a fost prof. univ. dr. **Mircea Diaconu**, decanul Facultății de Litere și Științe ale Comunicării din Cadrul Universității "Ștefan cel Mare" Suceava, critic literar. Membrii juriului la secțiunea poezie: scriitorul **Bogdan Hanu**, critic literar din Iași, care semnează rubrica de critică de poezie în revista Convorbiri literare; scriitorul **Gellu Dorian**, redactor-șef și consilier al Editurii "Axa"

Botoșani, redactor-șef al revistei “Hyperion”; poetul **Liviu Dorin Clement**, redactor șef al cotidianului “Crai Nou”. La secțiunea proză scurtă și reportaj literar juriul a fost format din: prozatorul **Petru Cimpoșu**, director al Direcției pentru Cultură și Patrimoniul Național Bacău; prof. univ. dr. **Adrian Dinu Rachieru** - scriitor, critic literar, decanul Facultății de Jurnalistică al Universității “Tibiscus” din Timișoara; prof. univ. dr. **Vasile Spiridon**, critic literar, șeful Catedrei de limba și literatura română a Facultății de Litere din cadrul Universității din Bacău.

Partenerii media ai festivalului au fost: Radio România Actualități, Crai Nou Suceava, Monitorul de Suceava, Obiectiv de Suceava, Jupânu’, Radio Top Suceava, Intermedia TV, Plus TV, Bucovina TV, Radio Iasi.

Carmen Veronica Steiciuc
Consultant artistic CCPCT
Centrul Cultural Bucovina

CUPRINS:

Magda Isanos: Pomii cei tineri.....pag. 4

Eusebiu Camilar: Mi-a spus vântul.....pag. 5

Doina Cernica: Rodosul rodon.....pag.6

**Victoria Dragu Dimitriu: Versuri noi și tandre/
cu căței și cățelandre.....pag.9**

Elisabeta Isanos: Grișa..... pag. 12

Ion Murgeanu: Floarea sufletului.....pag. 24

Ion Lazu: Plopul meu.....pag. 38

**Carmen Veronica Steiciuc: Festivalul „Eusebiu
Camilar- Magda Isanos, ediția 2011.....pag. 46**